

שַׁלַּח-לָדָּ

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

וְעַד אָנָּה לֹא יֵאֱמִינוּ בִּי (יד,יא)

בְּ בחינת חטא המרגלים היה, שנתן להם ה' יתברך מקום לטעות על שרצו לחקר יותר מדאי, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אני אמרתי להם שהיא טובה והם לא רצו להאמין וכו', חייך שאני נותן להם מקום לטעות וכו'. פי ארץ-ישראל היא עקר בחינת אמונה, כמו שפיתוי במקום אחר והם רצו לראות בעיניהם מיד איך באין לארץ-ישראל. ולא רצו לסמוך על אמונה אף-על-פי שכבר ראו אותות ומופתים נוראים ונפלאים כאלה, אף-על-פי-כן אמרו: נשלחה אנשים לפנינו ויחפרו לנו את הארץ וכו'. פי רצו לראות ולהבין האמת מיד, על-כן נתן להם ה' יתברך מקום לטעות וגרמו בכיה לדורות עד היום שמתארך הגלות על-ידי זה.

וְעַקֵּר הַגְּאֵלָה תְּלוּיָה בְּנֹה, כִּי בֵּן דֶרֶךְ ה' יתברך שהוא עוסק ברחמי לקרב את האדם בכמה דרכים, אך אף-על-פי-כן הוא מניח לו מקום להסתפק קצת בשביל נסיון ובחירה. וכשמתחזק באמונה שלמה על-ידי שמסתכל על האמת על כל החסדים שעשה ה' יתברך והאיר בו מרחוק רמזים בכמה דרכים להודיעו היכן האמת בודאי יזכה לכל טוב אמתו ונצחיו, אבל אם ירצה לבקש תואנות לפרש, נותן לו ה' יתברך מקום לטעות יותר ויותר וצריך אחר כך יגיעות גדולות ועצומות מאד ביותר קדם שזוכה אל האמת וכלי האי ואולי עד שיכול לפטר מן העולם ולא יזכה אל האמת ויצטרך לסבל מה שיסבל ולהתגלגל בכמה גלגולים עד שיבוא להתקרב אל האמת, שהיה בידו לזכות בו עתה על-ידי נסיון קל להשליך תאות הכבוד והנצחון ולהסתכל על האמת לאמתו: וזה שהקפיד עליהם ה' יתברך ואמר למשה: עד אנה ונאצני העם הזה ועד אנה לא יאמינו בי בכל האתות אשר עשיתי בקרבם. הינו כנ"ל, פי הלא כבר התחלתי להאיר להם האמת על-ידי כל האתות אשר עשיתי בקרבם ועדין אינם מאמינים מחמת הקשיות שלהם שרוצים להבין ולראות הכל מיד.

עַל-כֵּן גִּזַּר עֲלֵיהֶם אֶזְרוֹת וְהַחֲרַבְנָה שְׁנַמְשֵׁךְ עַד הַנְּהַי שִׁצְטַרְכוּ לְהַתְנַסּוֹת בְּכָל דּוֹר וְדוֹר בְּעֵינֵי זֶה שְׂמִי שִׁרְצָה לְהַסְתַּכֵּל עַל הָאֱמֶת עַל-יְדֵי כָּל מֵה שֶׁכָּבַר הַתְּחִיל ה' יתברך להאיר בו, ויכול להבין היכן האמת ויתחזק באמונה על כל מה שאינו יכול להבין ולהפך להפך. ובהו תלויה עקר הגאולה, פי עקר

עַל-כֵּן גִּזַּר עֲלֵיהֶם אֶזְרוֹת וְהַחֲרַבְנָה שְׁנַמְשֵׁךְ עַד הַנְּהַי שִׁצְטַרְכוּ לְהַתְנַסּוֹת בְּכָל דּוֹר וְדוֹר בְּעֵינֵי זֶה שְׂמִי שִׁרְצָה לְהַסְתַּכֵּל עַל הָאֱמֶת עַל-יְדֵי כָּל מֵה שֶׁכָּבַר הַתְּחִיל ה' יתברך להאיר בו, ויכול להבין היכן האמת ויתחזק באמונה על כל מה שאינו יכול להבין ולהפך להפך. ובהו תלויה עקר הגאולה, פי עקר

השבת

רבי נחמן זצ"ל

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל



סיפור השבוע

* כוכבי אור *

עַל מעשה שספר אדמו"ר מקאפצין פאשא – שפעם אחת היה אצל המלך הרוג'ר איש אחד מאחינו בני ישראל שהיה חשוב בעיניו מאד מכל שרי המלוכה אשר לו, ויאהבהו אהבה גדולה ועצומה מאד יותר מכל שרי המלוכה אשר לו. ובכל יום יום היה קורא אותו לביתו להשתעשע עמו יחד. ויקנאו בו שרי המלוכה, ויחשבו מחשבות להעליל עליו לפני המלך ויאבדוהו מן העולם.

עַל והיה ביניהם פאשא אחד שהיה נקרא קאפצין פאשא, ששנאתו להישראל היה היתה גדולה יותר מכל השרים. ולפני הישראל הראה עצמו כאוהב לו, ובכל יום חשב מחשבות חפצו שיצליח בידו למצא עליו איזה עלילה לפני המלך.

עַל פעם אחת בא הפאשא הנ"ל להישראל הנ"ל, והתחיל לדבר עמו בערמה, ויספר לו באשר שהיה אצל המלך, ושמע מפיו איך שהוא אוהב אותך, אך יש לו יסורים מדבר אחד, כי כשאתה בא לפניו לדבר אתו אינו יכול לסבל ריח פיך, פי הוא מרגיש ריח רע נודף מפריך, והוא אינו יכול להיות בלעדיך, ויש לו יסורים גדולים מזה, לזאת עצתי פי בכל עת שתבוא לפני המלך, תאחז מטפחת עם בשמים לפני פיך, כדי שלא ירגיש המלך הריח הרע מפריך, פי הבשמים יבטלו הריח רע למען לא תבאש בעיני המלך. והישראל הנ"ל מחמת תמימותו האמין לדבריו, ונסכסם בדעתו לעשות כן.

עַל אחר כך הלך הפאשא הנ"ל אל המלך ויספר לו פי שמע מהישראל הנ"ל, שאמר שיש לו יסורים גדולים, פי בכל עת שמדבר עם המלך מרגיש ריח רע יוצא מפי המלך, על כן נסכסם עצתו כשיבוא לדבר עמך, אדוני המלך, יאחז מטפחת עם בשמים נגד פיו כדי שלא ירגיש ריח רע מפי המלך, וזה לך האות פי כנים דברי, פי למחר כאשר יבא לדבר עמך ...

ההמשך מעבר לדף

הגאולה תלויה באמונה, כמו שפיתוי: תבואי תשורי מראש אמונה. והבן היטב אם תרצה לחוס על חייך הנצחיים. (הלכות שבעות ב', אות ט"ז)

והקריב על בן הבקר מנחה

בְּ נסמך פרשת מנחות נסכים לפרשת המרגלים, פי קרבן מנחה הוא בחינת הארת הרצון, כמו שפיתוי (ויקרא ב', א): ונפש פי תקריב קרבן מנחה, וכמו שפרש רש"י (ע"פ מנחות קד'): לא נאמר נפש אלא במנחה, מי דרבו להקריב מנחה, עני מעלה אני עליו כאלו הקריב נפשו. נפש זה בחינת רצון והשתוקקות חזק במסירת נפש.

כִּי כל הקרבנות של בהמות ועופות שסומכין עליהם ושוחטין אותם וכו' זה בחינת זביחת היצר כמובא, אבל המנחה אין בה שחיטה, והיא בחינת קרבן עני, אין עני אלא מן הדעת (נדרים מא.), הינו מי שהוא עני במעשים טובים ואין בו דעת לזבח את יצרו לגמרי ואף-על-פי-כן הוא רוצה להקריב קרבן לה'; נתנה לו התורה עצה שיקריב את נפשו הינו רצונו, שזהו בחינת קרבן מנחה שנאמר בה נפש שהיא קרבן עני שאין בה שום שחיטה ואף-על-פי-כן היא יקרה מאד בעיני ה' יתברך מאחר שרצונו חזק כל כך לה' יתברך עד שגם הוא בעניו הגדולה אינו מונע את עצמו מלהקריב קרבן לה', דהינו בחינת קרבן מנחה שהוא בחינת נפש בחינת רצון.

וְעַל-כֵּן נסמכה פרשת מנחות לפרשת מרגלים, פי בחינת מנחות הם תקון המרגלים שפגמו ברצון (ואמרו שהמניעות לבוא לארץ-ישראל גדולים כל-כך עד שאי אפשר לשפרם בשום רצון בעולם). פי על-ידי קרבן מנחה ממשיכין הארת הרצון כפי שעל-ידי זה סוף כל סוף יתקן הכל ונשוב לארצנו בקרוב, אמן כן יהי רצון. (הלכות ברכת הריח ה', אות ח')



שַׁלַּח-לָדָּ



כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב,ס)

שוב להגיד ולשיר **נַחַם נַחֲמֵן נַחֲמֵן מְאוֹמֵן** לזכות לכל הישועות



סיפור השבוע

* המשך הסיפור *

עש ... כאשר יבא לדבר עמך תראה בעיניך שיאחזו את המטפחת נגד פיו. כששמע זאת המלך נתפעס מאד, ואמר לו כשפארא אשך פנים דברין אז אאבד אותו מן העולם. והנה הישראל הנ"ל בא ביום מחר לפני המלך, ויאחז המטפחת נגד פיו כאשר יעץ לו הפאשא, פי האמין לדבריו.

עש והמלך כשפארא זאת ויזכח לדעת פי פנים הם דברי הפאשא, תכף כתב מכתב כדברים האלה, "כאשר יבא האיש המוסר כתב זה לפניכם תשליכו אותו תכף לכבשן האש אשר כל חיבי מיתות נשרפים שם". והמלך חתם את המכתב בחותמו, ואמר לזה האיש, אבקש ממך שאתה בעצמך תביא את המכתב הזה להאיש שנכתב על האדרעס [הכתבת] שהוא במקום פלוני. והישראלי הנ"ל לקח המכתב, והבטיח למלך אשר יעשה כדבריו. ולא ידע מה כתוב בו והלך לביתו.

עש והנה זה האיש ישראל הנ"ל היה מחזיק מאד במצוה למול ילדי ישראל, ובכל עת שכבדוהו במצות חתוך, לא פנה אל שום מניעה שהיה לו כי המצוה היתה יקרה בעיניו מאד. ואז באותו היום שהיה צריך לנסע למסר המכתב מהמלך למקום אשר נשלח, וה' אשר חפץ להציל ידיו הנאמן, סבב שבא אחד מכפר אחד וכבדו שיסע עמו להכפר ולמול את בנו. ומחמת פי דרכו היה לבלי להניח את המצוה הזאת בשום אופן, התחיל לחשב מה אעשה לצווי המלך בדבר מכתבו. וסבב ה' שבא לנגדו הפאשא הנ"ל. ויספר להפאשא שהיה אצל המלך, והמלך מסר לו מכתב שימסרהו להאיש שנשלח לו, והיום הזמין לו ה' מצות חתוך, ודרכי לבלי להניח את המצוה הזאת בשום אופן, על פן אני מבקש ממך שתקח את המכתב ותוליך אותו לשם. והנה הפאשא הנ"ל שמח מאד, פי עתה יוכל להלשין עליו עוד לפני המלך, פי לא עשה רצון המלך עם המכתב. ויקח הפאשא המכתב מידו ומסרו לזה האיש שנשלח אליו.

עש וזה היה ממנה לשרף החיבי מיתות של המלך, ותכף חטף את הפאשא הנ"ל ויזרק אותו לתוך כבשן האש ונשרף, כאשר מגיע משפטו על פי ה' מדה כנגד מדה.

והנה הישראלי לא ידע כלל מהנ"ל שנעשה לו, למחר חזר ובא לפני המלך. וכשפארא אותו המלך תמה מאד, ואמר לו העוד לא מסרת את המכתב שנתתי בידך להאיש הנ"ל. השיב לו אדוני המלך את המכתב מסרתי לקאפצין פאשא הנ"ל, שהוא ימסרה להאיש, יען פי השם יתברך הזמין לי מצות חתוך, ודרכי לבלי להניח את המצוה הזאת. אז הבין המלך הלא דבר הוא שישרף זה הפאשא שהלשין עליו לפני.



על-ידי תאות אכילה נפגם הכבוד דקדשה ואזי מתגברין העזיפנים שבדור, פי נופל הכבוד אל הגויים והרשעים והעזיפנים שבדור, שהם נוטלים כל הכבוד והממשלה, ואזי הוא בחינת הסתרות פנים, בחינת התגברות הדינים, חס ושלום; אבל כשמשברין תאות אכילה, על-ידי-זה הוא נשיאות פנים, בחינת בטול הדינים, ואזי הכבוד דקדשה בשלמות ואין שום שררה והתמנות להעזיפנים (ל"מ - סעיף ס"ז).

... ובכן תרחם עלינו ותושיענו ותהיה בעזרנו מעתה שנופה לשבר באמת תאות אכילה ושתיה, ונופה להסתפק במעט, לאכל מעט בקדשה גדולה ולהסתפק ממנו, ונדרקדק על עצמנו מכזיב ועד כביצה, לבלי לאכל אפלו משהו יותר מהמכרז לנו בשביל קיום הגוף, ונאכל לבד לקיום גופנו ונמטע תאות טבענו.

עש ושאל המלך תכף את האיש, מה זה שאתה אוהו מטפחת עם בשמים נגד פיך בעת שאתה מדבר עמי. השיב לו שהפאשא נתן לו יצה הזאת, פי אמר לי ששמע ממך שאינך יכול לסבל ריח פי, ועל פן תאחז מטפחת עם בשמים שלא תרגיש ריח רע מפי. ויספר לו המלך מה שהיה כתוב בהמכתב שנתן לו, ואמר לו עתה אני יודע אשר ה' השליט בארץ אשר מציל ידיו מכל רע, ולהפאשא הנ"ל כאשר זמם לעשות בך, פן נעשה לו, וישב לו ה' גמולו בראשו. ומאז והלאה נתגדל בחשיבותו בעיני המלך יותר מכל השרים אשר אתו, והיה חשוב ויקר בעיניו מאד מאד.



לראות באב"י הנחל

= מקוה (חלק ב') =

ר' ישראל אמר, שאם אין פסח, אפשר ללכת למקוה ולשלם למחרת. "לא נמנעים ממקוה בגלל פסח". והזכיר אז, שר' ישראל קרדונר נסע פעם ברפכת בלי פרטיס והצליח, ולמחרת קנה פרטיס וקרע אותו, פי למרות שההלכה היא שמטעות גוי מתר להנות, בכל זאת מטעות ממשלתי אסור. (יום ד' א' אדר תשנ"ב בבוקר)

אחד שאל אם ר' ישראל קרדונר היה טובל כל יום ש"י טבילות, ור' ישראל השיב בשלילה.

ר' ישראל ספר, שר' ישראל קרדונר היה רגיל להשאר עם מי המקוה על גופו.

אחד עבר נתוח ורצה להכנס למקוה, אבל איש שהיה נוכח במקוה אמר לו שלא בריא לטבול, לא לו ולא למקוה. וכששאל את ר' ישראל, אמר לו שרבונו אמר שמקוה מסגל לרפואה וצוה לו לטבול. אמנם ר' ישראל רמו לאחד שהיה סובל מדלקת באזניים שלא יטבול.

ר' ישראל ספר פעם, שבצעירותו לא היה יכול להתפלל בלי מקוה.

אחד שאל פעם את ר' ישראל קרוב לזמן הנץ, האם עדיף שיטבול לפני התפלה ויפסיד על ידי כך את התפלה בהנץ, ור' ישראל לא השיב לו, רק אמר לו, שאם יטבול לפני התפלה, התפלה בעולם אחר (יותר גבוה).



ונזכה להיות בכלל הצדיקים האוכלים לשבע נפשם דקדשה, כמו שכתוב, צדיק אוכל לשבע נפשו. עד שנוזה שתשא לנו פנים ותחננו, כמו שכתוב, "ישא יהוה פניו אליך וישם לך שלום".

ונזכה להמשיך הארת פנים אל הכבוד דקדשה, ותציל אותנו ואת כל עמך בית-ישראל מעזי פנים ומעזות פנים, ותעלה ותסלק את הכבוד מן העזי פנים שבדור, ולא יהיה להם שום כבוד והתנשאות ופקידות והתמנות ושררה כלל.

ותרחם עלינו ועל כל עמך בית-ישראל, ותציל אותנו מכל המנהיגים והמפרסמים של שקר הגורמים לנו מה שגורמים, כאשר אתה לבד ידעת, פי בעונותינו הרבים נפל וירד הכבוד דקדשה מאד, ול כבודנו בגוים ושקצונו בטמאת הנדה. ונפל הכבוד בין העכו"ם והרשעים והשקרנים והעזי פנים שבדור, שהם מקבלין לעצמן כל הכבוד וחולקין כבוד לעצמן, ועמך ישראל הכשרים והצדיקים באמת להרפה ולבזיון וללעג וקלס. (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה ס"ז)

שבת שלום

